

[Albertsen.]

tilsigter, er ikke alene at få sikkerhed for noget sådant, men også at få at vide, hvilke initiativer man fra dansk side har taget for at fremføre de almindelige menneskerettigheders synspunkter, som vi står for, og som vi har tradition for, over for de pågældende lande, eventuelt for et internationalt forum; derfor mit spørgsmål til ministeren.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Det spørgsmål, som det ærede medlem har draget frem, har været genstand for megen offentlig opmærksomhed ud over verden og har givet anledning til mange overvejelser også hos danske myndigheder. I flere af de samtaler, jeg har ført med udenrigsministre og andre repræsentanter fra forskellige lande, har jeg indtrængende henstillet, at man forbedrede forholdene for de pågældende mindretal. I adskillige sammenhænge er der taget direkte skridt til at hjælpe jødiske enkeltpersoner eller familier, som har haft hjælp behov. Som bekendt fører vi også en yderst liberal politik over for flygtninge. Endvidere er spørgsmålet ført frem i FN-sammenhæng. Det er, hvad jeg kan meddele.

Ifølge sagens natur er jeg forhindret i at gå i enkeltheder; jeg går ud fra, at det ærede medlem heller ikke ønsker dette, fordi både han og folketinget vil forstå, at vi må omgive den slags sager med en vis diskretion. Dette er nødvendigt, fordi offentlighed i bedste fald gør initiativer virkningsløse og kan hindre os i at yde den hjælp, som vi ellers måske ville være i stand til at yde.

Albertsen: Jeg takker udenrigsministeren for svaret og forstår, at hvad det humanitære angår, vil Danmark gøre, hvad Danmark bør gøre. Jeg forstår også, at udenrigsministeren over for enkelte af de lande, som her er inde i billedet, har peget på vor holdning og på vore ønsker i så henseende.

Men jeg blev ikke klar over, om udenrigsministeren har benyttet den lejlighed, han har haft til i De Forenede Nationer at fremføre de generelle synspunkter, hvad dette angår. Hvis det ikke er tilfældet, således forstået, at et sådant synspunkt ved sidste generalforsamling i De Forenede Na-

tioner ikke er fremført fra dansk side, så vil jeg meget henstille til udenrigsministeren at dette sker, når der gives lejlighed dertil.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Når jeg i mit svar sagde, at vi også havde berørt sagen i FN-sammenhæng, gik det dels på, at jeg i generelle vendinger omtalte disse ting under generaldebatten i FN i september i år, dels på, at vi har instrueret den danske delegation om at føre sagen frem i tredje komité, og det vil ske; det sker måske i dette øjeblik, det sker i hvert fald i denne uge.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Sigsgaard til boligministeren:

„Vil ministeren sørge for, at den formelle beskyttelse af lejerne mod moderniseringsspekulation i lov om midlertidig regulering af boligforholdene § 13, stk. 4, nu gøres reel ved, at ejerne får pligt til i moderniseringsansøgninger at oplyse ejendommens anskaffelsesdato, og ved, at husleje- og moderniseringsnævn får pligt til i sager, hvor § 13, stk. 4, kan bruges, at oplyse lejerne herom?“

Skriftlig begrundelse:

Mange lejere, ikke mindst ældre mennesker, er udsat for pres fra ejere, der har købt ejendommene for at modernisere dem og dermed få lejeforhøjelse eller for at kunne sælge lejligheder ved ledighed til højere priser som ejerlejligheder.

Det er nødvendigt at beskytte lejerne mod sådanne moderniseringsspekulanter. Der ser ud til at være en vis — om end ringe — beskyttelse i § 13, stk. 4, i lov om midlertidig regulering af boligforholdene, der giver et husleje- eller moderniseringsnævn ret til at kræve større moderniseringer udskudt i indtil 5 år efter udlejerens overtagelse af ejendommen, forudsat at udlejer har ejet ejendommen i mindre end 3 år.

Men bestemmelsen fortolkes i cirkulæret af 14. februar 1967 sådan, at den praktisk talt intet er værd. På side 18 hedder det: „Det er ikke ved lovbestemmelsen fastsat, at en udlejer i forbindelse med indsendelse af ansøgninger om tilladelse til gennemførelse af forbedringer skal oplyse, hvor længe